
**KÜRESEL SÖMÜRÜ /
KÜRESEL DİRENİŞ ZEMİNİNDE
DÜNYA, TÜRKİYE VE
EMEK HAREKETİ**

Yeni dengeler üzerinden yeni dünya düzeni

1980'lerin ikinci yarısından sonra yaşanan gelişmeler dünyanın yeni dengeler üzerine oturacağını gösterdi. Sovyetler Birliği'nin ve Doğu Bloku'nun dağılması, Blok'a dahil ülkelerin mevcut ekonomik-politik yönelimlerini terk ederek kapitalist üretim ilişkilerini tanzim etmeye başlamalarıyla start alan süreç aynı zamanda, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra başlayan soğuk savaş döneminin sona erdiğinin ilk habercisiydi.

Sovyetler Birliği ve ABD merkezli iki kutuplu dünya artık yerini ABD merkezli tek kutuplu bir dünyaya bırakıyordu. İşin doğrusu, ABD yaklaşık 50 yıl süren soğuk savaş döneminden zaferle çıkıyor ve dünyanın tek hakimi haline geliyordu; en azından kamuoyunun algısı bu yöndeydi. ABD ekonomik, kültürel ve askeri açıdan egemenliğini ilan ediyor; kapitalist üretim ilişkileri ve liberal ekonomik programlar hiçbir sorun ve sıkıntıyla karşılaşmadan tek tek ülkelerde uygulanıyordu.

İki kutuplu dünya, bir yönüyle iki ayrı sistemin çatışması, ideolojik-politik-kültürel gerginlik ve bu zeminlerde üstünlük sağlama çabasıydı. Bir tarafta her şeyin para ya bağlı olarak düzenlendiği bir anlayış yer alıyordu. Diğer tarafta ise bütün aksayan yanlarına ve eksikliklerine karşın sosyal devlet anlayışı söz konusuydu. Sosyal devlet anlayışının dünya ölçeğinde etkisini ve inandırıcılığını yitirmesi, liberal politikaların insanlığı mutlu edeceğine dair iddiaları güçlü kılıyordu. Sosyal devlet anlayışı kaybediyor, her şeyi para ve kârla açıklayan ekonomik-politik programlar kazanıyordu.

Aslında kaybedenin insanlık olduğu ve insanın, kendi yenilgisini fark ettiğine dair sonuçların ortaya çıktığını iddia etmek ne kadar zorsa, iki kutuplu dünyanın ortadan kalktığına dair iddialarda bulunmak da o derece zordu; gerçekçi bir yaklaşım değildi.

Kapitalizmin alternatifsiz olduğu sonucunun doğmasına yol açan gelişmeler içinde başka bir saflaşmanın izlerini barındırıyordu. ABD ve SSCB arasında ve daha çok da askeri açıdan ortaya çıkan güç dengesine bakılarak ortaya atılan iki kutuplu dünya tanımı, 1980'lerin ikinci yarısından sonra faklılaşıyordu. Aynı Dünya üzerinde "ayrı dünyaları" yaşayan ülkeler vardı: Yeni saflaşmanın daha gerçekçi olacağı açıktı. Dünyanın yeni iki kutbunu zengin ve yoksul ülkeler oluşturuyordu.

ABD ve SSCB'nin oluşturduğu kutuptan daha anlamlı ve gerçekçi olan yeni kutuplaşma, dünyanın yeni yönelimini yakından etkileyecek gibi görünüyor. Dünyanın son 15 yılına damgasını vuran ve bundan sonrasını da belirleyecek iki kutuplu gerginlik, insanlığı nasıl bir geleceğin beklediğine dair soru işaretlerinin bulunduğu ama ne yazık ki, çözüm önerilerinin belirsizliğini koruduğu bir zemine oturmuş bulunuyor.

Yeni dünya dengesinin kurulma noktasının doğru olup olmadığı başta yoksul ülkeler olmak üzere tek tek ülkelerdeki emeği ile geçinen insanların ve onların oluşturduğu emek hareketinin geleceğini yakından etkiliyor. Çünkü, yoksul olduğu için doğal olarak kutbun bu yakasında yer alanlar, kutbun yoksul tarafında yaşanan ideolojik-politik hakimiyet çekişmesi içinde safını belirleme noktasında zorlanıyor.

Kendisini yoksul ülkeler safının temsilcisi ve sözcüsü ilan eden siyasal islamın anti Amerikancı söylemi farklı algılamalara yol açsa da, yaratılan zihinsel karışıklıktan, siyasal islamın soğuk savaş döneminin bir ürünü olduğu, bu dönemde bizzat ABD tarafından palazlandırıldığı; insan hakkı ihlalleri temelinde sistemlerini ayakta tutan bir

yönetim anlayışının demokrat ve anti emperyalist olamayacağı gerçeğinin berraklığıyla çikılabilir. Şu nokta açık ve nettir: Siyasal islam demokrat değildir, anti emperyalist değildir, anti Amerikancı hiç değildir.

Bugün sömürünün küreselleştiği, tek tek ülkelerin aynı sömürü çarkının dişlileri arasında ezilmeye mahkum edildiği, dış borç kısılacında tutulan ülkelerin, ister istemez ABD'nin çeperi içinde tutulmaya zorlandığı bir dönemden geçiyoruz. Uluslararası emperyalist tekeller tarafından desteklenen neo-liberal politikalar tüm dünyada uygulamaya alınıyor. İnsanlık, özelleştirme, işsiz bırakma, açlık, bölgesel savaşlar, sosyal devlet anlayışının terk edilmesi vb. tehdidiyle karşı karşıya bırakılıyor. Eğitim ve sağlık başta olmak üzere sosyal politikalar piyasa ekonomisinin insafına terk ediliyor. IMF ve Dünya Bankası hemen bütün ülkelerin ekonomisini liberal ekonomik modele uygun olarak yapılandırmaya çalışıyor. Liberal ekonomik politikaların ülke içine yansımaları her ne olursa olsun, taviz verilmiyor. Uluslararası tekeller ekonomik politikaların uygulama alanlarında hiçbir sıkıntı istemiyor; en baskıcı yönetimler emperyalizmin bekası adına koşulsuz destekleniyor.

Bu çerçevede emek hareketinin, yeni oluşan dengeler üzerinden küreselleşen saldırıya karşı, küresel dayanışmanın gerekliliği ve 'başka bir yaşamın' olanaklı olduğuna dair iddialarını inandırıcı kılacak bir performansı ortaya çıkarma yükümlülüğü ile karşı karşıya olduğu belirtilmeli ve emek hareketinin politik hattı buna göre çizilmelidir. Önümüzdeki dönemin başat görevlerinden birisi de budur.

ABD imparatorluğu ve 11 Eylül saldırısı

11 Eylül 2001 tarihinde ABD'ye karşı gerçekleştirilen saldırı ve sonrasında yaşananlar yeni dünya dengelerinin nasıl bir yanlız zemin üzerine inşa edilmeye çalışıldığını gözler önüne serdi. 11 Eylül'de ABD'ye saldıran uçaklar sanki ABD imparatorluğunun simgelerine değil, yeni dünya dengesini açığa çıkartacak bir noktaya çarptı.

Soğuk savaş döneminin ardından rakipsizliğini ilan eden ABD, 11 Eylül saldırısıyla dünyada belki de ağır adım yaptıklarını hızlandırma şansını yakaladı. ABD'nin kendisine yapılan saldırıyı ileri sürerek Afganistan'a karşı savaş açması ve kimi ülkelere 'aba altından sopa göstermesi' dünyanın artık yeni dengeler üzerine oturacağını açığa çıkarıyor. 11 Eylül saldırısında onlarca masum sivilin katledilmesi ABD'nin işini kolaylaştırdı; Orta Asya savaşını meşrulaştırdı. Saldırıdan sonra ABD'nin başını çektiği, İngiltere'nin koşulsuz destek verdiği organizasyonda, pek çok ülke kendilerine has beklentilerle yer almaya çalıştı. ABD'nin dünyanın pek çok ülkesini kendi çeperi etrafına toplamayı başararak oluşturduğu yeni dünya dengesi, kendi konumu ve çıkarlarını en üst seviyede tutma kararlılığını ortaya koydu.

Başta ABD ekonomisi olmak üzere dünya kapitalizminin ciddi krizler yaşadığı bir dönemde 11 Eylül saldırısının patlak vermesinin yarattığı kuşku, Orta Asya'da bulunan doğal gaz ve maden yatakları üzerinde süren hegemonik ilişkinin kızışması nedeniyle pekişti. Kapitalizmin büyük iddialarına karşın başarısızlık yaşadığı, insanı mutlu etmekten uzaklaştığı, adaletsizliğin, eşitsizliğin ve bölgesel savaşların arttığı; ABD'nin çıkış aradığı bir döneme denk gelen 11 Eylül saldırısı, sisteme yeni kanallar açmak, 'bakir' durumda olan Orta Asya topraklarına ulaşmak şansı yarattı.

ABD 11 Eylöl saldırsıyla imparatorluk sınırlarını genişletme olanağını buldu. Böyle bir tespit, ikiz kulelere yapılan saldırının arkasındaki güçle ilgili üretilen onlarca senaryoya dayanarak değil, ABD'nin saldırısı sonrası hem askeri hem de politik açıdan sergilediği performansa, elde ettiği başarılarla, ideolojik etki alanını genişletmesine bakılarak yapılabilir.

Siyasal islamın iflası

11 Eylöl saldırısının ve sonrasında yaşanan olayların ortaya çıkardığı bir gerçeklik daha bulunuyor: Anti emperyalizmin odağı olma iddiasını güden siyasal islam iflas etmiştir.

Sıcak savaş döneminde ABD tarafından "Yeşil kuşak" projesi çerçevesinde palazlandırılan siyasal islamın kendisini besleyip büyüten bir ülkeye ve onun temsil ettiği dünya düzenine karşı başlattığını iddia ettiği mücadelenin inandırıcı olmayacağı ne kadar açıksa, kendi vatandaşlarını en temel insan haklarından mahrum bırakan bir rejimin uzun ömürlü olamayacağı da tartışılmaz bir gerçekliktir.

Bugün küresel sömürüye karşı muhalefetin odağı gibi görünen Orta Asya ve Orta Doğu merkezli siyasal islami hareketler ya da islami anlayışla yönetilen ülkeler, Amerika'nın dünyayı hizaya sokmak için oluşturduğu "yeşil kuşak projesinin bizzat güçlendirdiği odaklardır. Küresel sömürüye karşı küresel bir direnişin ortaya çıkmasının yegane şartı, zenginler kutbundan her anlamda bağımsızlık ve muhalefeti emek eksenli bir zemine oturtmak, emek zeminini temel insan hakları, eşitlik ve adalet talepleriyle güçlendirmektir. Siyasal islam bu çerçevede değerlendirildiğinde ortaya çıkan sonuç; yaşananların siyasal islam açısından tam bir iflas olduğudur.

11 Eylöl saldırısıyla başlayan süreç tükenmiş, çürümüş, bitmiş olan kapitalizm ve siyasal islam arasında yaşanan gerginliktir. Gerginliğin tarafları yıllardan bu yana insanlığa yoksulluk, adaletsizlik, eşitsizlik, savaş, kan ve gözyaşından başka hiçbir şey getirmemiştir.

Türkiye'nin emekçi insanları açısından üzerinde durulması gereken nokta, taraflardan birisinin yanında saf tutmak, yanlış anlayışlardan birisini tercih etmek sıkıştırması içine itilmesidir.

Türkiye sömürü çarkının arasında eziliyor

Türkiye zor günler geçiriyor. Türkiye toplumu eşine az rastlanır sosyal, siyasal ve ekonomik gelişmelere tanık oluyor. Ekonomik ve siyasal kriz birbirini tetikliyor; karşılıklı tetikleme krizin sosyal boyutunun ortaya çıkmasına neden oluyor. Hızla özelleştirmeler yapılıyor; işsizlik ve yoksulluk hızla artıyor. Son iki ekonomik krizin sonucunda işsizler ordusuna 1,5 milyon yeni insanın katıldığı göz önüne alınırsa durumun vahameti daha iyi anlaşılabilir. Eğitim ve sağlık özelleştirme kısılcacında tutuluyor. Eğitim, sağlık ve sosyal güvenlik alanlarında özelleştirmenin meşruluğunu sağlamak amacıyla bilinçli olarak niteliksiz hizmet veriliyor.

Pek çok toplumsal kesim sosyal patlama tedirginliğini yaşıyor. Ekonomik ve siyasal kararlar "Arjantin sendromu"nun gölgesinde alınıyor. Arjantin'de yaşananlar iyiden iyiye yönetenlerin gözlerini korkutmuşa benziyor. Yönetenler sosyal patlamaların önüne geçmek için tez elden ekonomik krizden çıkmayı umut ediyor.

Ekonomik kriz en çok yoksul halk kesimlerini vurduğu halde krizin bütün olumsuz sonuçları emekçilerin omzuna yüklenmek isteniyor. Krizin ortaya çıkmasında en küçük katkısı olmayanlar, sonuçlar üzerinden bir kez daha cezalandırılıyor. Yoksul kesimler en az ücret, en çok vergi ve işsizlik cenderesi altında eziliyor. Kazanılmış haklar budanmaya, temel hak ve özgürlükler kısıtlanmaya çalışılıyor.

Türkiye IMF ve Dünya Bankası'nın ekonomik reçeteleriyle emperyalizme kelimenin tam anlamıyla eklemleme durumuna itiliyor. Siyasal iktidarın ülke içine dönük uygulamalarına IMF yön veriyor. IMF hayatımızı belirliyor; emeklilik yaşından özelleştirilecek kuruluşlara kadar hemen her karar IMF'den gelen emirle alınıyor. Türkiye, tarihinde görülmedik bir ekonomik krizle boğuşurken, emperyalizmle yine tarihinde görülmedik bir bağımlılık ilişkisi yaşıyor.

Siyasal iktidar dar ve sabit gelirlilerin, yoksulların, işsizlerin, tüm emekçilerin tepkisinden çekiniyor ama yine de tercihini insanca ve hakça bir düzenden, emekçilerden yana kullanmıyor. Siyasal iktidar, ABD'nin Orta Asya macerasına dahil olarak krizi aşmayı düşünüyor. Bu tercih siyasal iktidarla halk arasındaki uçurumu gittikçe açıyor.

Türkiye'yi yolsuzluklar, hırsızlıklar diyarına çeviren, kamu olanaklarını kendilerine ve yakınlarına peşkeş çeken, kamu bankalarının içini boşaltan, kamu bankalarından aldıkları kredilerle zengin olanlar egemen konumlarını sürdürüyor.

Türkiye toplumu ABD ve IMF'ye teslimiyeti bir devlet anlayışı haline getiren siyasal iktidarın tasarrufu altında ne yapacağını bilmez durumda bulunuyor.

Büyük kurtarıcı Kemal Derviş'in Dünya Bankası damgalı programının çare olmadığı kısa sürede açığa çıktı ama yönetenler açısından Orta Asya'da patlak veren savaş, yeni bir umut oldu. Türkiye 'Derviş'in kurtarıcılığından', 'savaşın kurtarıcılığına' geçiverdi. Anlaşılan o ki, Türkiye, Ecevit'in son ABD gezisi de açığa çıkardı ki, ABD'nin Orta Doğu ve Orta Asya politikalarına koşulsuz destek verecek, ABD para musluklarını açacak ve böylece kriz atlatılmış olacak.

Emeğin yüceliğine ve insanlığa gerçek özgürlüğü ancak emek hareketinin getireceğine inanan emek örgütleri ve emekçiler, 11 Eylül saldırısının ardından Türkiye'nin ABD'nin çeperi içinde yer alma girişimlerine ısrarla karşı çıkmalıdır. Çünkü böyle bir ilişkide Türkiye'ye biçilen, bağımsızlığın hiçe sayılması ve ülke içinde ise her türlü muhalefetin susturulmasından başka bir şey değildir.

Türkiye'nin emekçi, yoksul ve bir o kadar da onurlu insanları, emperyalist sistemin tam karşılığıyla teslim olan ve kendi vatandaşlarını sömürü çarkının dişlileri arasında ezdirerek ekonomik krizden kurtulmayı hedefleyen siyasal iktidarın ve onun uygulamalarının ancak ve ancak güçlü örgütlülükler yaratılarak bertaraf edilebileceğini bilince çıkartmak durumundadır.

Anlaşılan o ki, önümüzdeki süreçte Türkiye'nin gündemini dünya ölçeğinde savaş ve sömürü düzeninin dayatması ve kendi içinde yaşadığı yoksullaşma ve demokratikleşme sancılarını oluşturacaktır.

Demokratikleşme ve sosyal adalet

Demokratikleşme tartışmaları toplumsal ve siyasal kesimler arasında saflaşmanın iyice açığa çıktığı bir turnusol kağıdı işlevi görmektedir. Aynı şekilde Türkiye'nin ekonomik krizden nasıl çıkacağına dair tartışmalar da benzer bir saflaşmanın yaşanmasına yol açmaktadır.

2002 bütçe verileri siyasal iktidarın safını belirlediği göstermektedir. 2002 bütçesinde halk yok, emekçiler yok ve halka hizmet yoktur. Çalışan kesimlerin sefalet ücreti almaya devam edeceği açıktır. Bütçede öngörülen yatırım harcamalarıyla yeni iş alanları açılması ve işsizliğin ortadan kaldırılması nasıl mümkün değilse, büyük bir bölümü iç ve dış borç ödemelerine ayrılan bütçeyle ekonomiyi büyütme de mümkün değildir. Eğitim, sağlık ve sosyal güvenlikle ilgili siyasal iktidarın zihniyeti, şimdiye kadar ki yaklaşımdan farklı değildir. Parası olanın okuduğu, sağlıklı yaşadığı ve gelecek güvencesini hissettiği bir düzen bütçeyle sabitleniyor; devletin resmi yaklaşımı haline geliyor.

Aslında bütçenin bir iflas bütçesi olduğunu kamuoyunu tarafından tespit edilmektedir. Bu itirafın siyasal iktidar tarafından yapılması gerekmektedir. Ancak, siyasal iktidar yanlış ekonomi politikalarını sürdürmekte inat etmektedir.

Aynı inatlaşmanın emekçiler tarafından da ortaya konması gerekiyor. Başta eğitim emekçileri olmak üzere tüm kamu emekçilerinin sosyal devlet, tam demokrasi ve tam bağımsızlık noktasında sergileyeceği inat, bu kritik eşikte Türkiye'nin geleceğini yakından etkileyecek, aynı zamanda emek hareketinin süreçten güçlenerek çıkması sonucunu doğuracaktır.

Saflaşmanın bir diğer tarafını oluşturan demokratikleşme sorunu tuhaf bir şekilde Avrupa Birliği süreci içinde gündeme gelmiş, kimi anayasa değişikliklerine gidilmiş, ancak yapılanlar "ev ödevi" anlayışıyla gerçekleştirilmiştir.

Türkiye'nin yaşadığı sıkıntıları aşabilmesinin yolu demokratikleşmeden geçmektedir. Yıllardan bu yana kanayan bir yara olan "Kürt sorunu" ancak genel demokratikleşme sürecinin bir parçası olarak değerlendirilirse çözülebilir. Türkiye özgür, demokratik bir zeminde toplumsal ve siyasal hayatını yeniden düzenlemelidir. Bunun için başta Anayasa olmak üzere tüm yasalar demokratikleştirilmelidir.

Demokratikleşme talebi yıllardan bu yana Türkiye'de ilerici, devrimci güçlerin, emek hareketinin en temel talebi olmuştur. Demokratikleşmenin ve Kıbrıs sorunu dahil Türkiye'yi uluslararası arenada zor durumda bırakan sorunların çözümünün ancak iç dinamiklerin mücadelesi sonucunda gerçekleşebileceği gerçeği, kamu emekçileri hareketinin önümüzdeki dönem yönelimini tarif etmektedir. Kamu emekçileri demokratikleşmeden, özgürlükten, eşitlikten ve sosyal devletten yana saf tutacak, safını koruma mücadelesi sürdürecektir.

Kamu emekçilerinin bugün önünde duran görevler bütünü, aslında hareketin geliştirilmesi için zengin olanaklar sunmaktadır. Kamu emekçileri bu dönemde örgütlenmek, ülke genelinde yetkiyi almak sorumluluğuyla karşı karşıyadır. Bir tek kamu emekçisi dışarıda kalmayacak oranda sendikalarımızın yelpazesini genişletmek, mevcut örgütlü ilişkilerimizi yeni dönemin gereklerini yerine getirecek bir düzeye yükseltmek, kamu emekçilerinin Türkiye'nin geleceğine dair söylenecek sözlerini örgütlü zeminde söylemeleri anlamına gelecektir. Kamu emekçileri şu an Türkiye'nin en dinamik ve en örgütlü gücü olarak kötü gidişatı durdurabilecek, emekçiler lehine gelişmelerin gerçekleşmesini sağlayacak bir şansa sahiptir. Bu şans iyi kullanılmalıdır.

Eğitim Sen, bu süreçte üzerine düşen görevleri layıkıyla yerine getirmiştir. Örgütlenme kampanyasının adım adım hedeflerine ulaşması eğitim emekçilerinin ve onların sendikası Eğitim Sen açısından son derece önemlidir. Eğitim emekçisi bu süreçten alınacak başarıyla çıkacaktır.

11 Eylül'den sonra daha da ağırlaşan dünya ve Türkiye koşullarında Türkiye toplumunun önündeki seçenekler fazla değildir. Emek hareketinin, toplumsal muhalefetin, yoksulların, geniş halk kitlelerinin birlikte davranmaya ihtiyacı vardır. Tek tercihimiz budur.

Kamu emekçileri sendikalarında yeni dönem

Kamu Görevlileri Sendikaları Kanunu'nun TBMM'de kabul edilmesiyle birlikte, kamu emekçilerinin sendikal hak ve özgürlükler mücadelesi yeni bir döneme girmiş bulunuyor. Dönemin ihtiyaçlarına yanıt verecek sendikal politikalar oluşturma konusunda sendikamız EĞİTİM SEN, önemli adımlar atmıştır.

Yasanın çıkmasından sonra yaptığımız ilk Başkanlar Kurulumuzda süreç etrafıca değerlendirilmiş ve ertelenemez görevler saptanmıştır. Bu görevleri 5.Olağan Genel Kurulumuzda bir kez daha yinelemekte yarar görüyoruz.

Yaklaşık 12 yıl önce hak ve özgürlüklerin kazanılıp, korunmasının bir aracı olan sendikalarımız 1990 yılında kurulmuş ve kamu emekçilerinin yaşama ve çalışma koşullarının, insan onuruna ve insan haklarına yaraşır bir biçimde düzenlenmesi için çalışmalarına başlamıştır. 1992 yılında dönemin hükümeti ILO'nun (Uluslararası Çalışma Örgütü) 87 ve 151 sayılı sözleşmelerini TBMM'de kabul etmek zorunda kalmıştır. 1995 yılında yapılan değişikliklerle Anayasa'ya kamu emekçilerinin sendikal hakları yazdırılmış, 657 Sayılı Devlet Memurları Kanunu'ndaki "Memurlar sendika kuramaz" hükmü ortadan kaldırılmıştır.

KÇSKK (Kamu Çalışanları Sendikaları Konfederasyonlaşma Kurulu) önderliğinde yüzbin kamu emekçisi, 17-18 Haziran 1995 tarihinde Kızılay Meydanı'nda Anayasa değişikliği sürecinde taraf olduğunu açıklamıştır. Türkiye'nin 1990 yılından başlayarak tanıklık yaptığı ve kamuoyunun "memur eylemleri" olarak bildiği, sendikal hak ve özgürlükler mücadelesinde hiç kuşkusuz, KESK ve onun öncülleri olan KÇP (Kamu Çalışanları Platformu), KÇSP (Kamu Çalışanları Sendikaları Platformu), EŞGÜDÜM (Sendikalar arası Eşgüdüm Komitesi) ve KÇSKK (Kamu Çalışanları Sendikaları Kon-

federasyonlaşma Kurulu) süreçlerinin önemi büyüktür. Hiç kuşku yok ki bugünkü bütün kazanımlar KESK ve bağlı sendikaların mücadeleleri sonucunda elde edilmiştir.

Özetle, kamu emekçileri 12 yıldan bu yana grevli-toplu sözleşmeli ve demokratik bir sendikal hak için mücadele ediyor, edecek.. "Hak Verilmez Alınır" Őarıyla başlatılan mücadele, karşılaşılan engellere ve zorluklara karşın önemli gelişmeler kaydetmiş, Türkiye emek mücadelesinde bir çığır açmıştır.

2001 yılında çıkarılan ve grev ve toplu sözleşme içermeyen sendika yasanının 12 yıldır sürdürülen sendikal hak ve özgürlükler mücadelemizin tam karşılığı olmadığı bir gerçekliktir. Yasanın, uluslararası normlara, Türkiye'nin imzaladığı sözleşmelere aykırı olduğu da bir başka gerçekliktir.

Yasanın anti demokratik, baskıcı, kısıtlayıcı yönleriyle mücadele görevi kamu emekçilerinin omuzlarındadır. Bu nedenle Kamu emekçileri hareketinin mücadele hattını grev ve toplu sözleşme hakkı içeren çalışanların ortak sendikal haklar yasaı talebi oluşturmalıdır. Meşruiyetinden gelen gücünü, üretimden gelen gücüyle pekiştirmeli ve toplu görüşmeyi toplu sözleşme hakkına dönüştürmelidir. Bu anlamda, fiili ve meşru mücadele geleneği bu güne kadar olduğu gibi bundan sonra da yol göstericimiz olacaktır.

Kamu emekçilerinin örgütlenme ve sendikalaşma talebinin özünde, ekonomik, demokratik, sosyal, siyasal, mesleki, özlük hak ve çıkarları koruyup geliştirmek, yaşama ve çalışma koşullarını insanca bir düzeye yükseltmek, yoksulluk ve yolsuzluğun kuşattığı Türkiye'de, onurlu, saygın, bilinçli ve gelecek için toplumsal bir gücü açığa çıkartmaktır.

Emekçilerin ortak davranma, hak arama ve kendisini gcl hissetmesinin tek araçlarından birisi de sendikadır. Emekçiler, kendileri açısından zor günleri aşabilmenin yolunun örgütlenmekten geçtiğini görmek zorundadır. Ancak örgütlülüğün srekliiliğini sağlamanın en az başlamak kadar önemli olduğu da bilinmelidir.

rgtlenmek, iyi bir yaşam için inat etmektir. Eğitim Sen, binbir zorluk karşısında; yasal engellere, baskılara, sürgünlere karşın iyi bir yaşam isteyen eğitim emekçilerinin inatlaşmasının bir ürünüdür. Eğitim Sen inatlaşmanın bir başka adıdır. Bu inatlaşma eğitim emekçisinin iyiye, doğruya ve güzele olan inancıyla pekişecek, Eğitim Sen, TS'ten, Tb-Der'den, Eğit-Der'den, Eğitim-İş'ten, Eğit-Sen'den aldığı gcle kendisini Türkiye'nin geleceğine taşıyacaktır.

5. Olağan Genel Kurulumuzun bu perspektifle yeni döneme daha donanımlı girmemizi sağlayacak görevler yüklediğinin bilincindeyiz. Genel Kurulumuzun bu bilinçle tamamlanması ve sendikamızın önüne bu bağlamda görevler koyması hayati derecede önem arz etmektedir.

